

▮ *Menyhért Anna*

Csalán,

A busz fékezett, az ajtón kiugrott a lány, rövidnadrágban, egyenesen a csalánba, hányni. A sofőr és a szemüveges tanárnő nézték. Az osztálynak fel se tűnt a rövid megállás. A lány visszazállt, a busz újra elindult. A tanárnő szépen artikulált, hallották mindenhol a buszban: ugye jobban vagy, nincs már hányingered? Szólj, ha meg kell állnunk miattad!

Így kezdődött ez az osztálykirándulás.

Az a lány én vagyok. Negyedikes gimnazista. Viszket a lábam, vörös, összecsípett a csalán. A buszon mindig felkavarodik a gyomrom. A fiúm ül mellettem. Már lefeküdtünk, nálunk is lakott egy ideig, a szüleim liberálisak, ő meg összeveszett az anyjával. Most viszont felcsigázódott. Nem tenne jól, azt mondja, ha ő ilyen fiatalon elkötelezné magát mellettem. Mással még le se feküdt. Nem, az nem volt igaz, a Bóna Marival nem, azt csak mondta. Hogy velem könnyebben menjen? Hogy elhiggyem, úgy kell csinálni, ahogy ő mutatja? Ez a gondolat motoszkál bennem. De csak hallgatok, aztán sírok, aztán tudomásul veszem. Új kalandokra vagyik.

Az osztálykiránduláson elszabadult a pokol. Csehszlovákiában vagyunk, mindenki Becherovkát iszik. Az osztályfőnök lefeküdt. Berúgott a többség. A rendesek alszanak. Én egy sarokban kuksolok, a két tábor közül egyikhez se tartozva. A fiúmat bámulom. Szendvicspozícióban préselődik két lány közé. A legszebb lányok közé. Magasak és magabiztosak. Táncolnak. Kínzom magam. A fiúm szeme homályos. Engem nem lát, pedig felém néz. Elindulok lefeküdni.

A szobában Saci fogad. A fiúmba szerelmes, no persze, ő is, mint annyian, és most dühös, mert hiába pöckölt le engem a fiúm, mégse ő lett a következő. Rám önti a mérgét, én vagyok kéznél, s már úgymint vesztesre állok, nincs nehéz dolga. Azt mondja Saci, kedves, óvó hangon, amikor betámolygok a szobába, hogy nagy bajok vannak az aurámmal, ő most jött rá, hogy ez a gond. Lukas az aurám. Hamarosan meg fogok halni.

A legjobb lenne, folytatja Saci barátnős, majdhogynem anyás hangján, ha elmennék ebből az osztályból. Itt engem amúgy sem szeret senki, mindenképpen jobban járnék, s talán akkor befolyozódna az aurám is. Ő nagyon sajnálná, ha elmennék, de azt még jobban, ha öngyilkos lennék esetleg, mert nem bírnám tovább a magányt és a betegséget.

Amikor ezt könnyek között a szüleimnek mesélem az osztálykirándulás után, dühösek, sajnálnak, de, furcsa, majdnem

elnevetik magukat. Vigyáznak, hogy ne vegyem észre. Akkora hülyeség lenne? Miért nem jöttem rá? Szüleim magyarázzák, nem kell mindent olyan komolyan venni. Gyanakodjak is, ha valaki mond nekem valamit, pláne, ha nagyon rosszat vagy nagyon jól. Kár, hogy még nem volt akkor mobil, 1986-ban vagyunk, hazatelefonálhattam volna, megspóroltam volna egy napi sírást.

Fuldokolva sírok, egész éjjel alig alszom. Mi is pontosan az aura? Fogdosom a bőröm, hol lehetnek azok a lukak? Behatolhatnak a káros anyagok. El fogok pusztulni. Másnap délelőtt csendesesen sírdogálok. Sacit kerülöm, már amennyire egy közös szobában ez megoldható, a fiúmra rá se nézek, a többieket félve, orvul vizsgálom, vajon ki tűr meg az osztályban, ki utál, és ki látja az aurámon a lukakat. Ők biztos látják, csak én nem. Az én aurám lukas. De semmi különösöt nem veszek észre. Ugyanolyan minden, mint eddig. Néhányan még azt is megkérdézik, miért sírok. Összevesztem a fiúmmal. Megértőek, ja, persze, láttuk este. Ettől felderülök, van a viselkedésemre a köz szemében elfogadható magyarázat. Az erdei séta, a hegy, a napsütés jól tesz. Biztatom magam, holnap hazamegyünk, már csak a mai estét kell kibírni. Még csevegek is néhány emberrel, mondván, most már úgymint mindegy, úgyse szeretnek, hát miért is ne.

Az este a csúcspont. A feketeleves. Fokozni a fokozhatatlant. Az osztályfőnök, tanulva az első estéből, kézben tartja az osztályt, késői programot szervez. Közösségépítő típusút. Vacsora után egy órával gyülekező az ebédlőben. Az asztalokat oldalra széttolni, mindenki a földre ül, nagy kört alkotunk. Hogy jól lássuk egymást. Nem úgy, mint az osztályban, nem frontálisan. Játékok sorjáznak, szójáték, vicces feladatok, röptetett matekpéldák. Kifáradunk. Mennénk aludni, elég volt. És íme, az utolsó játék, jelenti be az osztályfőnök.

Valaki kiül középre, bekötjük a szemét. Valaki más odamegy mellé, a bekötött szeműnek pedig rá kell jönnie, ki az. Az illető nem szólalhat meg, nem moccanhat, jelt nem adhat. Most kiderül, mennyire ismerjük egymást, magyarázza az osztályfőnök. Közel négy éve, nap mint nap együtt vagyunk, vajon felismerjük-e egymást arctapogatás révén? Ha nagyon nem megy, egy rövid hangot ki lehet adni.

Haladunk a feladattal, cserélődnek a kiültetett emberek. Az osztályfőnök jelöli ki őket. Akikre ő kíváncsi, azok ülnek ki, azok

Kesztyű

tapogatnak. Csendben rettegek, nehogy részt kelljen vennem, nem akarok se bekötött szemű, se tapogatott arcú lenni, úgyse találnám ki, és engem sem találnának ki. Közben ott munkál bennem az a perverz kíváncsiság, amit azóta is érzek, ahányszor vajákosok közelébe kerülök: én is, én is akarom, rólam is mondják meg, milyen vagyok. Nem való nekem, de mégis szeretném kipróbálni.

Már egészen el is unjuk az egészet, amikor az osztályfőnök záró akkordként izgalmat kreál. Kiülteti Bogit középre. Beköti Bogi szemét. S mutatja, hogy Gábornak kell az arcát odatartania. Gábor boldog. Gábor szerelmes Bogiba. Az osztályfőnök tudja ezt. Gábor odaül. Üdvözült mosollyal tartja az arcát. Bogi tapogatja. Megint megtapogatja. Mosolyog. Boldog ő is. Ő is szerelmes. Most már nem is egyszerűen tapogat, hanem simogat. Tovább simogat. Aztán, a ráismerés örömeivel, mintha egy angyal megérkezését jelentené be, azt suttogja: Peti. A hangja a fülemlen túl valahová beljebb megy bennem, ki szeretnék szaladni innen, kitépni magamból azt a hangot, hogy ne mozogjon bent, mert nem fér oda, szűk neki a hely. Oda se tudok többet nézni, csak az osztály kínos, kényszeredett, aztán durvába átváltó röhögését hallom. Mert Bogi nem Gáborba szerelmes. Bogi Petibe szerelmes, aki hol viszontszereti őt, hol nem. Ezt is tudja az osztályfőnök? Gábor visszarándul, vörös arccal a helyére megy. Az osztályfőnök csitító hangon megszólal, nem, Bogikám, nem találta ki. Gábor volt a feladatod.

Újra a buszon. Hazafelé. Arra ébrednek, hogy néznek. Andi barátnőm a fiúmat próbálja jobb belátásra bírni, nézd csak meg, mutat rám, milyen szépen alszik, milyen gyöngéd, milyen ártatlan. Hát igen, mondja a fiúm, hangjában kétely, tétozódik, tényleg szép. Ő most a nagymellű féktelenekre vágyik. Azt hiszem, hiába. Megrágták őt, a párizsit a szendvicsből, de nem ízlett. Sonkát akarnak, vagy még inkább marhanyelvet. A párizsi unalmas. Egyébként meg Gábor ült most oda hozzájuk. Felejteni. Én pedig nem akarok többé gyöngéd és szép lenni. Nagymellű féktelen leszek. Ne nézzetek, nyitom ki látványosan a szemem, ők meg másról kezdenek beszélni. Ne is sajnáljatok.

Az iskolában továbbra is a fiúm mellett ülök, ott a helyem. Nem szólunk egymáshoz, én néha reménykedem, de kintartok, nem nézek felé. Ő sunyin méreget. Néhány nappal később mellém csapódik hazafelé menet. Ilyenkor szoktunk felmenni

hozzájuk szexelni, amíg az édesanyja haza nem ér a munkából. Pavlovi reflexe lehet, hátha felmegyek most is, de tisztességes is azért, azt magyarázza, értsem már meg, ő férfi, akinek szabadságra van szüksége, nem köthet ki mellettem ilyen egyszerűen, az osztályban senki nem horgonyoz le egy lány mellett, nézzem meg a másik párt, a Peti is mással is kavar, csak a Bogi nem tudja, mindenki más igen. Mi is csinálhatnánk ugyanezt, de nyitottan, ha én is akarom, mert neki azért nagyon jó velem, és nyúlna felém, az arcom felé emeli a kezét, hogy magához húzzon, és én akkor a kesztyűmet, a szép új vékony lila bőrkesztyűmet lerántom a kezemről, és az arcába csapok vele. Felveszem végre a kesztyűt. És ordítok, tűnjön el és hagyjon békén, és sírok, és a kesztyűcsapás gyorsan sötétedő piros csíkját figyelem az arcán, ahogy beszivárog a bőre alá, bele a fiúmba egészen. Aztán otthagynom, rohanok haza, vissza se nézek. Otthon is sírok tovább, de valami furcsa, büszke elégedettség tölt el: végre kiálltam magamért. Nem fogok tovább várni erre a szójáfigurára, bűvárkodjon csak a nagymellű szőke féktelenek között, engem már nem érdekel. Nő vagyok.

Másnapra meg is nyugszom, megyek szépen az iskolába, és határozottan elülök mellőle, egy hiányzóknak a helyére. Ez a pad előrébb van, így nem kell visszanezennem, és a nap felénél már meg is szokom, már nem is visket a hátam a tudattól, hogy a fiú esetleg néz. A következő nap már automatikusan ülök az új helyemre, senki nem szól semmit emiatt, még az osztályfőnök sem, hiszen jó kislány vagyok, jól tanulok, nyeresz szépen a tanulmányi versenyeket, nem piszkálnak.

A hétvége eltelik, tanulok, úszom, olvasok, sütit sütök. A fiú alig jut eszembe. Éjjel azért álomban sírok egy kicsit, az a piszok, hát nem is hiányzik nekem. S mikor már ez is elmúlik, mikor már tényleg másra figyelek, egyszer csak megáll mellettem a fiú a folyosón, mélyen néz a szemembe, férfiasan, ahogy azt kell, és én olvadni kezdek, mint egy Júlia-füzet hősnő. Azt mondja, bizonytalanul, kezdjük újból. És aztán határozottan: ne haragudj. Te kellesz nekem. A szívem dobban, a lábam gyengül, ahogy ezt kell, nem beszélek, bólintok. Megvárlok sulit után, mondja. És ül vissza mellém. Visszaülök. A kezét az enyémhez érinti. Bizsereg. A délutáni szexre gondolok. És elraktározom ezt a női tudást: a fiú akkor jött vissza, amikor elküldtem. Amikor már végképp lemondtam róla. Akkor kellek neki, amikor már ő nekem nem.